

תת"ע (עכו) 4588-03-24 - פאטמה אבו ערדאת נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 4588-03-24 - פאטמה אבו ערדאת נ' מדינת ישראל/שלוש עכו

תת"ע (עכו) 4588-03-24

פאטמה אבו ערדאת

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[08.08.2025]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

לפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ";).

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקשת ניתן ביום 27.3.2025 (להלן: "פסק הדין");
הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 21.7.2025.

דיון ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף 130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003); ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (ניתן ביום 6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

תחילה יודגש כי הבקשה הוגשה בחריגה של כ-3 חודשים מסד הזמנים הקבוע בחוק כאשר די בכך כדי להביא לדחיית הבקשה על הסף. בעניין זה ראה קביעותיו של בית המשפט העליון ברע"פ 7714/23 מדינת ישראל נ' מוטי אונגר (09.11.2023) לפיהם שיהיו לבד יכול להוות טעם מספיק לדחיה הבקשה להארכת מועד להישפט (כוחם של הדברים יפה גם בענייננו). יודגש כי מעיון בתיק בית המשפט עולה כי פסק הדין הומצא למבקשת וחזר בציון "לידי הנמען הרשום", עוד ביום 6.4.2025 כאשר לא ניתנה כל סיבה המניחה את הדעת באשר לשיהוי בהגשת הבקשה בה עסקין, וכל שנטען כי המבקשת מעולם לא זומנה כדין לדיון, טענה אשר אינה יכולה לעמוד, ועל כך בהמשך. הגם שהבקשה הוגשה בשיהוי, בחנתי את טענות המבקשת לגופן.

1. האם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון?

המבקשת טענה כי לא זומנה כדין ולא ידעה אודות מועד הדיון; טענה זו דינה להידחות שכן דינה להידחות שכן עיון במידע המצוי בתיק בית המשפט מעלה כי אישור המסירה לשיבה אשר התקיימה ביום 27.3.2025 חזר בציון "לידי הנמען הרשום", ביום 25.2.2025. האישור כלל פרטים מלאים של המבקשת, לרבות מספר תעודת זהות, כתובת, חתימה ושם של המוסר בצד תאריך בו בוצעה המסירה, השעה ושם המוסר, על כן אין סיבה להניח כי אישור המסירה לא הגיע לידי המבקשת. יתירה מזו, מקום שמדובר מלכתחילה בבקשה להישפט אשר הוגשה על ידי המבקשת עצמה, שומה עליה היה לעקוב אחר מועד הדיון אשר ייקבע, ולהתייצב אליו לצורך העלאת טענותיה במועד. לפיכך לא עלה בידי המבקשת להפריך את "חזקת המסירה" הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד - 1974 לפיה:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".

(ההדגשה אינה במקור, ג'.נ.ע.).

לאור האמור, משקיימת בתיק הזמנה כדין, ובהעדר ראיה ראשונית כלשהי המפריכה את חזקת התקינות המינהלית, הרי שלא ניתן לקבוע כי הייתה סיבה מוצדקת אשר מנעה מהמבקשת להתייצב לדיון אשר נקבע בעניינה, ואין למבקשת אלא להלין על עצמה.

בהקשר זה אני רואה לנכון לציין כי הטענה בדבר אי קבלת זימון לדיון הינה טענה שזורה, ואף שזורה מדי, בפי נאשמים אשר לא טרחו להתייצב לדיונים בעניינם ונשפטו בהעדרם. טענה זו נשמעת חדשות לבקרים באולמות בתי המשפט ועל מנת לקבלה יש לבסס אותה כדבעי; טענת אי קבלת זימון אשר נטענת כלאחר יד, אין בה כדי להועיל לאומרה; בהקשר זה יפים הדברים שנאמרו בעפ"ת 25991-10-22 איזגיאייב נ' מדינת ישראל (15.12.2022) שם נקבע לפיהם:

"אם נקבל באופן אוטומטי כל טענה בעלמא כי "לא קיבלתי את הזימון" או כי "אם הייתי מקבל את הזימון הייתי מתייצב לדיון", מבלי לתמוך טענה מעין זו בראיות או בהסברים מניחים את הדעת, נימצא חוטאים לרציונל שמאחורי הסעיף האמור, על כל המשתמע מכך."

2. האם נוצר עיוות דין בשל שפיטת המבקשת בהעדרה?

חרף כפירת המבקשת במסגרת בקשתה לביטול פסק הדין שניתן בהיעדר, וטענתה כי בחומר הראיות ישנו כרסום מהותי, ועל אף ההזדמנות שנתנה לעשות כן, לא צרפה המבקשת את הדו"ח על מנת שבית המשפט יוכל לעמוד על נסיבות רישום הדו"ח ולבחון את טענתה. אם כן, טענה זו נטענה בעלמא וברי כי לא ניתן לקבלה. מכל מקום, כידוע בשלב זה של הדיון, אין בית המשפט אמור לבחון את כל המסכת הראייתית אשר הונחה בפניו. בעניין זה אפנה לעפ"ת 26770-11-23 ג'ומעה נ' מדינת ישראל, שם נקבע כי:

"בית המשפט בשלב זה, אינו נדרש לפתוח את מסכת הראיות, שכן מדובר בבחינה שנעשית לאחר מתן גזר הדין, וכאשר למערער כבר ניתן יומו בבית המשפט, אך הוא בחר (לטענתו בשל בלבול ביומן) שלא לנצל את יומו". טענת המבקשת אי קבלת הבקשה תביא לנזק שכן האחרונה נזקקת לרישיונה לצורך פרנסתה, אינה מבססת את העילה של עיוות דין. די להפנות בעניין זה לרע"פ סאלם אשר צוטט לעיל. אם כן, המבקשת כאמור לא הציגה ראיות או טענות שיש בהן כדי לרדת לשורש העניין וללמד על בדבר קיומו של פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה.

בטרם אחתום את החלטתי אדגיש כי פסק הדין אשר הטיל על המבקשת, בין היתר, חודש של פסילת רישיון נהיגה, היה ראוי ומאוזן, בשים לב לכך כי לחובת המבקשת 4 עבירות דומות, ונדמה כי אין בהודעות תשלום הקנס כדי להרתיע את המבקשת מלשוב ולהשתמש בטלפון בזמן נהיגה, דבר אשר מסכן את משתמשי הדרך. לאור כל האמור, הבקשה נדחית, ללא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים (עניין איטליא). המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, י"ד אב תשפ"ה, 08 אוגוסט 2025, בהעדר הצדדים.